

Sv. Vincencij Pavelski 2014

Ob godu ustanovitelja naše Misijonske družbe:

Sv. Vincencij Pavelski

Sveti Vincencij potem, ko je doživel notranje spreobrnjenje, nikoli več ni pozabil svojih korenin. Zavedal se je svoje kmečke narave, zavedal se je okolja, iz katerega je izhajal, ga cenil in v ubogih srečeval revščino in stisko, ki mu je bila domača že iz otroških let. Vedel je, da ima kruh trdo skorjo, vedel je, da tisti, ki nima ni nujno lenuh in da tisti, ki ima, ni nujno pameten. To ga je izučilo življenje in iz tega je živel svojo preprosto evangeljsko duhovnost, ki bi jo mogoče najlaže označil z mislijo papeža Frančiška, ki spodbuja današnje pastirje, **naj ohranjamo vonj po ovcah.**

Sveti Vincencij nam je čudovit zgled v tem. Ni pozabil na preprostost, čeprav je imel pomembno vlogo na dvoru. Ni se prodal, zaradi denarja, ki ga je v obilju prejemal od bogatih. Ostal je preprost, skromen in ponižen. Njegov Gospod je ostal vedno samo eden: Odrešenik, ki mu je dolžan toliko ljubezni, ker je šel zanj na križ.

Vsi imamo svoje korenine in vsi poznamo svoje omejenosti. Če hočemo slediti zgledu sv. Vincencija, ali preprosto evangeljskemu duhu, moramo ohranjati zavest o svojem izvoru in ohranjati evangeljsko preprostost. Vsi pa smo postavljeni tudi v vlogo vzgojiteljev in za pastirje. Zato moramo še toliko bolj ohraniti vonj po svojem izvoru in vonj po ovcah, ki jih želimo voditi.

Danes lahko z žalostjo ugotavljamo, da smo v Cerkvi na Slovenskem izgubili Vincencijevega duha. Izgubili smo vonj po ovcah. Zdi se, da niti ne vidimo, da so nas ovce zapustile in odšle iz planin z zelenih pašnikov v zatohle doline. Namesto da bi tudi mi odšli za njimi, se zdi, da pastirske kočice preurejamo v vikende, pašnike v golf igrišča, steze po katerih so nekoč hodile ovce, pa smo preuredili v sprehajalne poti. Najhuje je, ko je vse videti čudovito. Skoraj ni pastirja, ki bi se vprašal, čemu to služi? Med voditelji se nihče ne zgrozi, da v dolini ovce umirajo od lakote, zaradi naše lenobe in komodnosti. Ker pastirske kočice niso več pastirske kočice in pašniki niso več pašniki, pastirji pa ne pastirji. Roparji ovce kradejo, volkovi jih koljejo, redko kdo se za to še zmeni. V gorah so ostali vikendi, prijetne zelenice in poti za sprehajanje gospode. Izgubili smo vonj po ovcah in pozabili na ovce.

Vse to pa utemeljujemo z novim časom, ki zahteva nove pristope. Opravičujemo svoje položaje s spremenjenimi razmerami, resnica pa je takšna, kot jo je opisal Frančišek Asiški, ko so ga odvrčali od uboštva. Takole pravi: *»Tako govorimo: »Trebaja je sezidati velike samostane, da bi uveljavili red in disciplino v razpuščeni množici.« Toda resnica je, da nihče noče živeti v kočah. Govorijo: »Posvečati se moramo znanosti, da bi mogli učinkoviteje služiti.« Toda resnica je naslednja: sram jih je, da bi se kazali nevedni. Ponavljajo: »Cerkev potrebuje orodja oblasti.« Toda navsezadnje gre samo za to, da se nihče noče kazati kot slaboten. Ponavljamo, da mora biti Bog na prvem mestu, da mora biti Gospod, in vendar hočemo biti na prvem mestu mi, prevladovati hočemo. ... **Pod zvonečimi frazami skrivamo, da se sramujemo jasli in križa na Kalvariji.** V Cerkvi je preveč oznanjevalcev, ki sijajno govorijo o teologiji križa. Gospod nas ni poklical k temu, da sijajno oznanjamo skrivnost križa, ampak da jo ponižno živimo.« (Naš brat Frančišek, Ignacio Larranaga, Ljubljana 2009, str. 233-234)*

Preprosto povabilo torej danes na god sv. Vincencija: **Ohranimo vonj po ovcah. Vrnimo se k preprostim jaslim in sramotnemu križu, ki sta nam prinesla odrešenje.** Amen.